

всички писма и вестници. Нищо. Главата клюмваше, очите угасваха като върбова жаравя и въ сърцето му се кръстосваха шиповете на трепетни надежди и глухо отчаяние.

После награваше вестници и съ вълнение се зачиташе въ сензационните съобщения. Ако се е случило нещо — те ще съобщят. Но не всякога. . . . Стариат прекъсваше горчивата мисъл, поклащайки недоверчиво глава. И при все това той чакаше. И веста дойде. „Самоубийството на студента Драгомир Димитров, мелик“

Следваха подробностите, предположенията и тълкуванията. Тъпи, цинични, глупави Журналистика. Не, те лъжат, преувеличават той е жив жив Стариат тичаше като обезумял и търсеше истината, която му трябва. Отиде и въ града. Казаха му: — не искал да се предаде — самоубил се, а може би е и убит — при съпротива — безразлично.

Очите застинаха въ дълбоките орбити, слънцето потъна въ ленти от креп, небето потъмня и земята грохна като труп въ ледените бездни на мъртви пространства.

Славейка не можа да понесе тревогата, посърна и се залежа отново. Стариат се изплаши за нея и даде вид, че понася мъжествено незаменимата загуба. Той помоли младите си колежки да я посещават за компания, а сам избягваше да остава въ къщи. След тежките, мъчителни обеда, той извеждаше децата на полето, усамотяваше се и оставаше въ вълните на безначалните, печални спомени. Очите му не виждаха зеления губер на безкрайните полета, ушите му бяха глухи за еднообразния звън на пролетното пробуждане и душата му не пиеше съ неутолима жад волността на бездънните ясносини